

Udskriftsdato: 28. december 2025

LBK nr 459 af 13/05/2014 (Gældende)

Bekendtgørelse af lov om renter og andre forhold ved forsinket betaling (renteloven)

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: Justitsmin., j.nr. 2012-7004-0010

Bekendtgørelse af lov om renter og andre forhold ved forsinket betaling (renteloven)¹⁾

Herved bekendtgøres lov om renter og andre forhold ved forsinket betaling (renteloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 743 af 4. september 2002, med de ændringer, der følger af § 3 i lov nr. 554 af 24. juni 2005, § 14 i lov nr. 523 af 6. juni 2007 og § 1 i lov nr. 1244 af 18. december 2012.

§ 1. Loven gælder for rente af pengekrav på formuerettens område, jf. dog §§ 8 og 8 a.

Stk. 2. § 9 a gælder for alle inddrivelsesomkostninger vedrørende fordringer på formuerettens område, mens § 9 b alene gælder for rykker- og inkassogebyrer vedrørende sådanne fordringer.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse, hvis andet er bestemt ved eller i henhold til lov, eller hvis andet er aftalt, jf. dog §§ 7, 9 a og 9 b. Loven finder endvidere ikke anvendelse, hvis andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, jf. dog §§ 9 a og 9 b. Er der tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1, gælder 2. pkt. ikke.

Stk. 4. Angår kravet vederlag i henhold til aftale om levering af varer eller tjenesteydelser, der er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i dennes erhverv og en offentlig myndighed, kan fordringshavers ret til at kræve rente efter forfaldsdagen, jf. §§ 3-4, ikke udelukkes ved aftale, handelsbrug eller anden sædvane. Endvidere kan fordringshavers ret til at kræve rente efter § 5 ikke udelukkes ved handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 5. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af stk. 4, og er skyldner en offentlig myndighed, kan betalingsfristen i § 3 b og renten i § 5, stk. 1, ikke ved aftale fraviges til skade for fordringshaver.

§ 2. Der skal ikke betales rente for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen.

§ 3. Rente skal betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen.

Stk. 2. I andre tilfælde skal der betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Skyldneren skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen.

Stk. 3. Uanset stk. 1 og 2 skal der tidligst betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

Stk. 4. Uanset stk. 2 og 3 skal der senest betales rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

Stk. 5. Hvor særlige forhold begrunder det, kan retten bestemme, at rente skal betales fra et tidligere eller senere tidspunkt. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, kan retten dog alene bestemme, at rente skal betales fra et tidligere tidspunkt.

§ 3 a. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, som er indgået mellem erhvervsdrivende, kan den aftalte betalingsfrist ikke være mere end 30 dage regnet fra det tidspunkt, da fordringshaver har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Dette gælder dog ikke, hvis fordringshaver udtrykkeligt har godkendt en længere betalingsfrist og betalingsfristen ikke er urimelig over for fordringshaver.

§ 3 b. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, og er skyldner en offentlig myndighed, kan den aftalte betalingsfrist ikke være mere end 30 dage regnet fra det tidspunkt, da fordringshaver har afsendt eller fremsat anmodning om betaling.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med erhvervs- og vækstministeren fastsætte regler om, at betalingsfristen i stk. 1 kan være op til 60 dage for offentlige myndigheder, der udfører økonomiske aktiviteter af industriel og kommerciel karakter ved at udbyde varer eller tjenesteydelser på markedet,

når myndigheden som offentlig virksomhed er omfattet af definitionen i artikel 2, litra b, i direktiv 2006/111/EF om gennemsækeligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder og om den finansielle gennemsækelighed i bestemte virksomheder.

§ 3 c. § 3 a og § 3 b, stk. 1, gælder ikke, hvis der er indgået aftale om ratevis betaling og den enkelte rates forfaldstid er fastsat i en betalingsplan, som er udtrykkeligt godkendt af fordringshaver.

Stk. 2. Hvis der er indgået aftale om ratevis betaling i henhold til en betalingsplan som nævnt i stk. 1, er hver rate eller afdrag omfattet af betalingsfristen i § 3 a eller § 3 b, stk. 1.

§ 3 d. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, og er der fastsat en godkendelses- eller kontrolprocedure, hvorved varens eller tjensteydelsens overensstemmelse med aftalen skal konstateres, må varigheden af denne procedure ikke overskride 30 dage efter varens eller tjensteydelsens modtagelse. Dette gælder dog ikke, hvis fordringshaver udtrykkeligt har godkendt en længere godkendelses- eller kontrolprocedure og en sådan procedure ikke er urimelig over for fordringshaver.

§ 4. Hvis fordringshaverens forhold hindrer betaling, skal der ikke betales rente, så længe hindringen varer. Dette gælder, uanset det er aftalt, at gælden forrentes forud for forfaldsdagen.

Stk. 2. Hvis rimelig hensyntagen til fordringshaveren efter hindringens særlige beskaffenhed kræver, at skyldneren indsætter beløbet i bank eller sparekasse, skal han betale fordringshaveren, hvad der ville være indvundet herved.

§ 5. Renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Stk. 2. Justitsministeren kan hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Økonomi- og Erhvervsministeriet ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Stk. 3. Hvor særlige forhold begrundet det, kan retten bestemme, at der skal betales en højere eller lavere rente. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, kan retten dog alene bestemme, at der skal betales en højere rente.

§ 6. Kunne fordringshaveren på andet grundlag kræve højere rente, bevarer han retten hertil.

§ 7. § 5 kan ikke fraviges til skade for en skyldner ved aftale, som en erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når skyldneren hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, han har indgået, ikke er omfattet af 1. pkt.

Stk. 2. Vedtagelse i de aftaler, der er nævnt i stk. 1, om, at skyldneren efter forfaldsdagen i stedet for eller i tillæg til rente skal betale en løbende provision eller lignende, er ikke bindende for skyldneren i det omfang, summen af rente og provision overstiger renten efter § 5.

Stk. 3. Skal skyldneren for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen, betale en fast eller variabel rente, der, eventuelt med tillæg af en løbende provision eller lignende, er højere end den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, bevarer fordringshaveren dog retten til den højere rente m.v. efter forfaldsdagen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for aftaler, der indgås af et godkendt pengeinstitut, realkreditinstitut eller kreditinstitut.

§ 8. Hvis pengekrav uden for formuerettens område ikke betales i rette tid, skal rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, betales fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

Stk. 2. § 3, stk. 5, § 4, stk. 1, § 5, stk. 3, og § 6 gælder også for pengekrav uden for formuerettens område.

§ 8 a. Sagsomkostninger tilkendt ved dom eller anden retsafgørelse i en borgerlig sag forrentes fra fuldbyrdelsesfristens udløb med rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2.

Stk. 2. I tilfælde af appel skal rente betales fra udløbet af fuldbyrdelsesfristen for afgørelsen i den foregående instans, i det omfang afgørelsen om sagsomkostninger stadfæstes. Dette gælder, selv om appel fandt sted inden fuldbyrdelsesfristens udløb eller appellen i øvrigt havde opsættende virkning.

§ 9. Fører lovbestemmelser om rente for særlige krav til en lavere rente end den, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, skal skyldneren dog betale den der nævnte rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden. § 5, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 a. Fordringshaveren kan kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold.

Stk. 2. Stk. 1 kan ikke fraviges til skade for fordringshaveren ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane. Hvis der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1, kan reglen i stk. 1 endvidere ikke fraviges til skade for skyldneren ved aftale.

Stk. 3. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, kan fordringshaver kræve, at skyldneren betaler fordringshaver et fast kompensationsbeløb til dækning af inddrivelsesomkostninger i tilfælde af forsinket betaling. Kompensationsbeløbet påvirker ikke fordringshavers eventuelle betalingskrav efter stk. 1. Fordringshavers ret til at kræve kompensation efter 1. pkt. kan ikke udelukkes ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter stk. 1, med henblik på, at udgifterne skal være gennemsigtige og stå i passende forhold til fordringen, herunder regler om, at der ved fordringer inden for bestemte beløbsgrænser alene kan kræves betaling op til visse maksimumsbeløb. Endvidere fastsætter justitsministeren regler om størrelsen af kompensationsbeløbet i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 5. For omkostninger ved retslig inddrivelse gælder retsplejelovens regler om sagsomkostninger.

§ 9 b. For rykkerskrivelser vedrørende fordringer kan fordringshaveren kræve et gebyr, jf. stk. 2, såfremt skrivelsen er fremsendt med rimelig grund (rykkergebyr). Fordringshaveren kan endvidere kræve et gebyr, jf. stk. 3, for at anmode en anden om at inddrive fordringen på fordringshaverens vegne, såfremt dette er sket med rimelig grund (inkassogebyr).

Stk. 2. Der kan kræves et rykkergebyr på højst 100 kr. for hver rykkerskrivelse, dog højst for 3 skrivelser vedrørende samme ydelse. Har skyldneren inden for en sammenhængende periode til stadighed været i restance vedrørende samme skyldforhold, kan der uanset 1. pkt. højst kræves rykkergebyr for 3 skrivelser vedrørende restancerne i den pågældende periode. Der kan kun kræves gebyr for rykkerskrivelser, som er sendt med mindst 10 dages mellemrum.

Stk. 3. Der kan kræves et inkassogebyr på højst 100 kr.

Stk. 4. Reglerne i stk. 1-3 kan ikke fraviges til skade for skyldneren ved aftale, hvis der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1. I andre tilfælde kan reglerne i stk. 1-3 fraviges ved aftale eller handelsbrug eller anden sædvane i det omfang, som følger af § 9 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

§ 10. Loven finder anvendelse på pengekrav, som forfalder den 1. juli 1978 eller senere.

Stk. 2. § 7 finder også anvendelse på aftaler, der er indgået før den 1. juli 1978, hvis kravet forfalder den 1. juli 1978 eller senere.

Stk. 3. § 38 i lov nr. 102 af 6. april 1906 om køb, som ændret ved lov nr. 212 af 26. april 1973, og §§ 6 og 62 i lov nr. 146 af 13. april 1938 om gældsbreve, som ændret ved lov nr. 212 af 26. april 1973, ophæves.

§ 11. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 379 af 6. juni 2002²⁾ indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2002.

Stk. 2. Loven gælder for rente af pengekrav, som forfalder den 1. august 2002 eller senere. § 1, nr. 5,³⁾ gælder dog kun, hvis den pågældende betalingsanmodning er afsendt eller fremsat den 1. august 2002 eller senere.

Stk. 3. Loven gælder for inddrivelsesomkostninger, hvor det pågældende betalingskrav opstår efter lovens ikrafttræden. Loven gælder endvidere for rykkergebyrer vedrørende rykkerskrivelser, der sendes efter lovens ikrafttræden, samt for inkassogebyrer, hvor det pågældende gebyrkrav opstår efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 554 af 24. juni 2005⁴⁾ (Sagsomkostninger, retshjælp og fri proces) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 12

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1, 6, 8, 10, 11, 13-17, 19 og 25, §§ 3-5 og § 7, nr. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2005. (Udelades)

Stk. 2. § 3 finder anvendelse på domme og andre retsafgørelser, der afsiges efter den 1. juli 2005.

Stk. 3-5. (Udelades)

Lov nr. 523 af 6. juni 2007⁵⁾ (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 47

Loven træder i kraft den 1. januar 2008.

Lov nr. 1244 af 18. december 2012⁶⁾ (Gennemførelse af direktiv om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner og ændring af rentesatsen i visse formueretlige love) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2013.

Stk. 2. Loven gælder for rente af pengekrav, som forfalder den 1. marts 2013 eller senere.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 8⁷⁾ og 9⁸⁾, gælder for inddrivelsesomkostninger, hvor det pågældende betalingskrav opstår efter lovens ikrafttræden.

Justitsministeriet, den 13. maj 2014

KAREN HÆKKERUP

/ Rikke-Louise Ørum Petersen

- ¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner, EU-Tidende 2011, nr. L 48, side 1.

- 2) Lovændringen vedrører § 1, stk. 2-4, § 2, § 3, stk. 2-3 og stk. 5, § 5, stk. 1-3, § 9 a og § 9 b.
- 3) § 1, nr. 5, i lov nr. 379 af 6. juni 2002 indebærer en ophævelse af den rentepåkravsregel, som tidligere fulgte af rentelovens § 3, stk. 2.
- 4) Lovændringen vedrører § 1, stk. 1, og § 8 a.
- 5) Lovændringen vedrører § 7, stk. 4, og § 9 b, stk. 2 og 3.
- 6) Lovændringen vedrører lovens titel, fodnoten til lovens titel, § 1, stk. 3-5, § 2, § 3, stk. 5, § 3 a-d, § 5, stk. 1-3, § 9 a, stk. 3-4.
- 7) § 1, nr. 8, i lov nr. 1244 af 18. december 2012 indfører i § 9 a, stk. 3, en ret for fordringshaver til at kræve et fast kompensationsbeløb i tilfælde af forsinket betaling.
- 8) § 1, nr. 9, i lov nr. 1244 af 18. december 2012 bemyndiger i § 9 a, stk. 4, justitsministeren til at fastsætte regler om størrelsen af kompensationsbeløbet i § 9 a, stk. 3.